

TORONYIRÁNY

XIII. 28.

2019. július 14.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 15. vasárnap

Július 18. Szent Hedvig királynő

Nem fordul elő velünk gyakran, hogy egy haldoklót kelljen megmentenünk, de az gyakran megesik, hogy éppen én segíthetek adott helyzetben egypár jó szóval, egypár fogással. Néha mily sokat érnek kis gesztusok is a szomorúság, magányosság, elhagyatottság idején, mekkora segítség lehet a másik felé való odafordulás! Minduntalan előfordulnak kemény helyzetek az életben. Észrevenni a másik ember baját: ezzel kezdődik az igazi szeretet, mert a felebaráti szeretet nem más, mint a nyitottság mások felé, amelyet esetről-esetre kell felmutatni. Azt a kis lépést, melyet a rászoruló igényel, azt kell megtenni!

Olyan korban, amely azt kérdezi: felebarát – hát az meg mi? – ez a kis lépés döntő lépés.

Mi mást tanít, mi egyebet idéz Jézus egész élete, mint hiánytalan szeretetet? Ez volt az egyetlen, amire meg akart minket tanítani. Úgy kellene, hogy ez az egyetlen vonás különböztesse meg híveit a többi embertől.

Lapozd végig az Újszövetséget: sehol sem találsz szertartásra vonatkozó parancsot. Előfordul-e utalás, amely étkekre, vagy öltözékekre vonatkoznék? Vagy bőjtre és hasonlókra? Csak a szeretetet nevezi parancsának.

Rotterdami Erasmus nyomán

A szentmise olvasmányai

- 1. MTörv 30,10-14** Az emberi léthez nélkülözhetetlen örök érvényű erkölcsi törvények megismerése nem követel semmilyen rendkívüli erőfeszítést, azok minden egészséges ember esetében a saját belső lelkiismeretben adóttak.
- 2. Kol 1,15-20** Az Atya mindent a Fiú által teremtett, és Őáltala van mindannyiunknak szabad utunk az Atyához.
- 3. Lk 10,25-37** Jézus Isten és az embertárs iránti szeretetet nevezi a legfőbb törvénynek. Betartásának magyarázataként elmondja az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszédet.

A legfőbb parancs és az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszéd

A törvénytudók, vagy más néven írástudók, a kor „teológusai” voltak, akik az Írások és a hagyomány őrzésével és értelmezésével foglalkoztak. Leginkább a farizeusok köréből kerültek ki. Epizódunk azzal kezdődik, hogy egy törvénytudó Jézushoz lép azzal a szándékkal, hogy próbára tegye. A görög szövegben a „peiradzó” ige található, amely negatív hangzású. Ugyanez az ige szerepel az ördög kísértéseire is (Lk 4,1). Az írástudó Jézus ismeretét és „igazhitűségét” kívánja felülbírálni. Kérdése lényegében megegyezik azzal, amit majd a gazdag ifjú is feltesz a későbbiekben (Lk 18,18). A kérdés tartalma, vagyis az, hogy milyen feltételek mellett nyerheti el valaki az örök életet, a rabbinista irodalomban is központi jelentőségű.

Jézus a kérdésre példabeszéddel válaszol. Ebben egy közelebről be nem mutatott személyről van szó, akit a Jeruzsálemből Jerikóba vezető úton rablók támadtak meg, raboltak ki és vertek félholtra. Az említett két helység 27 km-re fekszik egymástól, és 1000 méteres szintkülönbség van közöttük (Jeruzsálem 750 m a tengerszint felett; Jerikó 250 m a tengerszint alatt). Az út sivatagos és sziklás területen vezet át. A környezet különösen is alkalmas – még ma is – a rablótámadásra. A rablókról semmi közelebbit nem tudunk meg. Lehet, hogy rejtőzködő zelótákról van szó, akik rablótámadásból tartották fenn magukat (vö. J. Flavius: A zsidó háború, IV. 8,3). Az is lehetséges, hogy Jézus a rablótámadás bemutatásakor egy konkrét esetet tart szem előtt.

A példabeszéd kiindulópontja tehát egy szerencsétlenül járt, félholtra vert, teljesen magatehetetlen ember, aki mindenképpen mások segítségére szorul ahhoz, hogy életben maradhasson. A példabeszéd csattanója éppen az, hogy kitől kapja meg ez a bajbajutott személy a szükséges segítséget. Jézus először azokat mutatja be, akik megtagadják azt. Megdöbbenő, hogy a jeruzsálemi templomi szolgálat képviselői, egy pap és egy levita jelennek meg negatív szereplőként. A pap az áldozatbemutatásnál tevékenykedett, a levita alacsonyabb rendű szolgálatot (szent edények tisztán tartása, kapuk őrzése, az énekek zeneszóval való kísérete) látott el. Az elbeszélés szerint a kultusz képviselői Jeruzsálemből Jerikóba, tehát a templomi szolgálatból hazafelé tartanak. Jerikóban ugyanis, mivel papi város volt, nagyon sok pap és levita lakott. J. Jeremias azzal magyarázza a segítség elmulasztását, hogy a kultusz két képviselője halottnak tartotta az úton

fekvő embert, s a holttest érintésével nem kívánta magát kultikusan tisztátalanná tenni (vö. Lev 21,1). Mivel Jézus nem utal a segítségnyújtás elmulasztásának az okára, nem szükséges az ilyen vagy más jellegű megokolás. A lényeg, hogy a templomi szolgálatot teljesítők teljesen érzéketlennek mutatkoznak Isten aktuális hívására, amely a rablók által megtámadott ember magatehetetlen állapotában nyilvánul meg. A példabeszédben Jézus éppen a pap és a levita magatartásának a bemutatásával hívja fel a figyelmet arra, amit a főparancs, vagyis a Mtörv 6,5 és a Lev 19,18 összekapcsolása jelzett: Isten szeretete és szolgálata nem hiteles a felebarát szeretete és szolgálata nélkül.

A harmadik személy, aki az úton haladva a félholtra vert illetve rátalál, szamaritánus származású. A szamaritánusokat a zsidók megvetették és gyűlölettel illették. Erről a 9,53 magyarázatánál már részletesebben szoltunk. Nem véletlen, hogy Jézus éppen őt választja ki, hogy magatartását szembeállítsa a hivatalos istentiszteletet végző személyek korábban bemutatott érzéketlenségével. A gyűlölt szamaritánus készsége jelzi már, hogy a felebaráti szeretet gyakorlásában nincsenek határok. Őt ebben a pillanatban nem a nemzeti vagy vallási hovatartozás érdekli, hanem a magatehetetlen ember szükséghelyzete, amely először is együttérzést vált ki belőle, majd konkrét segítségnyújtásra ösztönzi.

Jézus a 34. versben részletesen és hangsúlyozottan sorolja fel, mit is tett a szamaritánus a szerencsétlenül járt embertársa megsegítésére. Ezzel a bevezető kérdésnek – „Mit tegyek?” - megfelelően ismét a cselekvés fontossága jut előtérbe. A szamaritánus nemcsak az elsősegélynyújtást végzi el, amennyiben borral és olajjal fertőtleníti a sebeket, és bekötözi azokat, hanem a sérült további gondozását is biztosítja. Elviszi őt egy nyilvános szállásra, és az ottani gazda gondjaira bizza. A későbbi ellátást előre kifizeti, sőt utólagos fizetéspótlásra is késznek mutatkozik, ha az szükségessé válna. Ezáltal teljes mértékben teljesíti azt, amit az Isten ebben a konkrét helyzetben tőle elvár.

A példabeszéd ezen a ponton befejeződik. Jézus ezután egy kérdéssel fordul a törvénytudóhoz. Kérdése egyrészt visszautal a beszélgetőtársnak a 29. versben feltett kérdésére, másrészt új perspektívába állítja azt. Az írástudó azt kérdezte: „Ki a felebarátom?” Jézus ezzel szemben arra kérdezi rá, hogy a példabeszédben szereplő három ember közül ki volt a bajba jutott személy felebarátja, vagyis ki viselkedett vele szemben felebarát módjára. Az írástudó önmagából indult ki, Jézus viszont a segítségre szoruló állítja középpontba, s ezzel a törvénytudó felfogásának helytelenségét is kimutatja. Nem az a lényeg, hogy ki az én felebarátom, hanem hogy kinek válhatok én felebaráttá. Jézus pontosan ezzel a perspektívaváltással bővíti ki és teszi határ nélkülivé a felebarát fogalmának a kiterjedési körét. Ha önmagamból indulok ki, azt tekintem felebarátnak, aki olyan, mint én. Ha a szükséglet szenvedő embertársból indulok ki, akkor az ő szükséghelyzete kerül a középpontba, és nem az én személyes elvárásaim. Ugyanakkor az sem hagyható figyelmen kívül, hogy Jézus egy konkrét eset elmondásával fejezi ki, ki is a felebarát. Nem elvont módon állítja, hogy minden embert felebarátnak kell tartanunk, s nem általános formában hirdeti, hogy szeretnünk kell a világon létező minden embertársunkat. Jézus a közvetlen környezetben található rászorulóakra irányítja a figyelmet, s a közvetlen környezetben kér tettekből megnyilvánuló szeretetet, amely sokszor a szétválasztó korlátok átlépését is megkívánja.

A dialógust végül is Jézus útmutatása zárja le, amely az irgalmasságot gyakorló szamaritánus követésére szólít fel. A törvénytudó ezzel véglegesen megkapta a választ a jelenet elején feltett kérdésére (25. v.). Az örök élet útja az irgalmasság gyakorlása mindazok felé, akik rászorulnak arra, függetlenül minden faji, nemzeti vagy akár felekezeti hovatartozástól.

Kocsis Imre

Boldog szülők (30.)

A BELSŐ FEJLŐDÉS

A vallásos nevelés

Íme, egy levél, amely igen gyakori problémáról szól: „Beszéljünk egy kicsit a vasárnapi szentmiséről! Nos, én soha nem mulasztom el, akárhol is vagyok. Egy kezemen meg tudom számolni, hányszor hiányoztam a vasárnapi miséről, mióta az eszemet tudom. Két gyermekem huszonkettő, illetve tizennyolc évesek, és azt hittem, hogy sikerült megtanítanom nekik ennek a fontosságát, de sajnos rá kellett jönnöm, hogy amikor nyaralni mennek, akkor nem tartják szükségesnek, hogy megkeressék a helyi templomot, és részt vegyenek a vasárnapi misén. Ha valamelyik barátjuk is megy, akkor elmennek ők is, de különben nem; egyszóval számukra a mise csak kiegészítő foglalatosság. Utána, a következő vasárnapokon pedig a legnagyobb nyugalommal áldoznak. Azon gondolkodom, hogy vajon én vagyok túlságosan merev a szabályok betartásában, vagy ők túl felületesek. Pedig soha nem arról volt szó, hogy misére járni kötelező és kész. Kérem, segítsen: hogyan tudnám őket ebben az ügyben nagyobb felelősségérzetre nevelni?”

Egy csalódott anya

Van egy tizennyolcadik századi zsidó történet, amelynek a főszereplője lópatkoló kovács akart lenni. Eleinte inaskodott, és hamar ki is tanulta a mesterség minden fortélyát. Megtanulta, hogyan kell használni a harapófogót, hogyan kell verni a vasat az üllőn, mit kell csinálni a fújtatóval. Az inasévek végeztével állást kapott a királyi palota műhelyében. Ott azonban minden tudománya feleslegesnek bizonyult, mert nem tanult meg tüzet csiholni, tűz nélkül pedig lehetetlenség ezt a mesterséget űzni. Természetes, hogy a gyerekeinknek bizonyos dolgokat meg kell tanulniuk (olvasni, úszni, a számítógéppel bánni), mert fel kell készülni a huszonegyedik századbeli életre. De ha ezeken kívül nem nyújtunk nekik *semmi mást*, ha nem kapják meg a lelki nevelést, akkor az azt jelenti, hogy a létnek csak marginális részleteivel foglalkoztunk, mintha központja nem is lenne. Bizonyos kultúrákban ennek a szellemi középpontnak a felfedezését egyszerűen úgy hívják: *megtanulni embernek lenni*. Ez manapság nagyon komoly probléma, bár szinte soha nem beszélünk róla. Nem arról van szó, hogy elvont doktrínákból kell kiindulni, még csak nem is a hittani alapfogalmakból, amikre gyakran csak megközelítőleg emlékszik az ember. Amikor a gyerekek megkezdik „keresztény” nevelésüket az iskolában és a hittanórán, olyan nagy és szép szavakat fognak hallani, mint Atya, Szeretet, Megbocsátás, Várákozás, Kenyértörés, Feltámadás, Ajándék... Nagy többségük számára ezek csupán „üres dobozok”, jelentés nélküli szavak. Egy ideig elviselik őket, majd (általában ifjúkorukban) megunták, és elhagyják az Egyházat.

Túl sokan feledkeztek el arról, hogy a családnak kell tartalommal megtöltenie ezeket a nagy „vallásos” szavakat.

A család a szellemi élet bölcsője és alapja. Itt kell megtapasztalni Istent. „Istent nem látta még senki”, a gyerekek édesanyjukban és édesapjukban fedezik fel őt. Itt fedezik fel az olyan szavak értelmét, mint elfogadás, hűség, csodálat, áldozat, közös étkezés stb.

Azt adjuk át, amit mi magunk is megélünk.

Ha a gyerekeinknek csak a vallás nyelvezetét, vagy a lelki élet tág leírásait közvetítjük, élményszinten pedig semmit, az olyan, mintha elmesélnénk nekik, milyen az eperfagylalt, úgy, hogy összefusson a nyál a szájukban, és utána pedig egy üres tölcsért nyújtanánk oda. A szellemi és lelki nevelés a mindennapi életben és életből születik.

Ha megosztjuk gyermekeinkkel a természet szeretetét, a családi élet egyszerű örömeit, becsületességünket és feltétel nélküli szeretetünket, akkor ezzel Isten arcát mutatjuk meg nekik.

A családnak lelki közösségként kell működnie. Először is a család a „szent kötelekek” élő kifejeződése: mit jelent egy közösség részének lenni, mit jelent többre becsülni az embereket a dolgoknál, milyen támogatást nyújthat az, hogy hozzátartozunk egy közösséghez. A szeretet és a megbocsátás a mindennapi élet szövetének elengedhetetlen részei.

A család az emlékezés közössége: „Amikor megszülettem, rögtön a karodba vettél?” „Meséld el, hogyan ismerkedtetek meg a papával!”

A család a jövő perspektíváját és viselkedésmintákat nyújt. A szülők az élet „dimenzióit” nyújtják a gyerekeknek. „A pénz nem minden” - mondta egy édesanya kilencéves gyerekének. „De mama - válaszolta az - tudod, hogy a pénz minden.”

A család az a hely, ahol megtanuljuk a reményt. A gyerekek nagyon gyorsan észreveszik, hogy a világban nem csak béke és harmónia van. Nagyon sok fájdalmas pillanattal és csalódással találkozhatnak. El kell érkezniük oda, hogy *elismerjék* a fájdalom létét és *biztosak legyenek egy harmonikus felsőbb irányításban*: bibliai hagyományunkban ez a szellemi nevelés középpontja. Lényege, hogy elismerjük a magunk és a világ sötét oldalát, tudván, hogy tovább lehet lépni. Azt jelenti, hogy elérjük: a gyerekeink úgy találkozzanak saját sikertelenségükkel, hogy ugyanakkor tudják, szeretik őket. Azt jelenti, hogy tudni kell: a szenvedés és a tragédia hozzátartozik a világhoz, de nem jelentik az utolsó szót.

És ha nagyon aggódunk a híradó rossz hírei miatt, akkor miért ne imádkozzunk együtt? A Kivonulás Könyvének üzenete nyilvánvaló egy óvodás gyerek számára is.

Beilleszkedni egy „nagyobb” hitközösségbe. Egy plébánia, illetve az Egyház részének lenni: ezzel identitásunkat fejezzük ki.

Az Istenhez való közelítésben el kell kerülni néhány csapdát: a szülőknek nem úgy kell kezelniük Istent, mint egy eszközt, ne fenyegetsenek vele: az Istennel való személyes kapcsolatot kell elősegíteni, mely létrehozza a szeretet alapjait; nem szabad halálosan unalmasnak és ellenszenvesnek láttatni.

Figyeljünk oda a szentségre. Ez azt jelenti, hogy mutassuk meg Isten jelenlétét a család mindennapaiban. A szülők teremtsék meg saját kis *szertartásaikat* (Bibliaolvasás és imádkozás gyertyafényénél, az ünnepek és az évfordulók megünneplése).

(Folyt. köv.)

Bruno Ferrero

Vasárnapi jegyzet

Felhők alatt

Verandánkról nézem a déli felhőket, Weöres Sándor gyerekversét követvén, amelyik Móg királyt meg a cirkuszos kocsit mutatja plasztikusan, sok szín és hangulatérzéssel. Úgy látszik, már túljutottam ezen, a kor - az idő - más látást követel: arcokat, történeteket, neveket sorjáz felhők járásában is. Például Debussyt, a francia impresszionista zeneújítóját, a modern életérzés kifejezőjét egészen más skálán, más összhangzattani előírással, amiért kortársai kezdetben elutasították. Aztán neki lett igaza.

Felhők című prelűdje nem csupán benyomások hangfestője: fény- és mozgás-összhangzatában a titok kimondója (zenekari vallomása), amelyben megglelem a zoltárost is, amikor a mindenség Titok-dícséretét éneklí - személyes-személytelenül. Maga a teremtés énekel Szerzőjéről, s talán nem kellene a zoltárosnak felszólítania a földet, vizet, madarakat, vadakat, sziklákat, völgyeket, hogy dícséretet mondjanak, mondják ezek úgy is létük dícséret-harmóniáját lényegükkel, mozgásukkal, színeikkel, hangjukkal...

A szél most kapott bele kéziratomba, mintha tiltakoznék, hogy az ő titkáról szóljak. Nem szólok, elnézem a loncra suhanó szenderlepkék táncát, és hogy ezeket is arrébb penderíti a szél, de lehet, hogy simogatja, amit ők másként élnek meg: röpjünek tovább a szélben és lehet hogy valahol zöld kertek álmaiba térve maguk is gyermekmesék hőseivé válnak.

Mese és természet, mese és valóság, csupa metafora, csupa „mint” hasonlító szóval, mint a szél, mint a madarak, hegyek és a többi. Az életünk is csupa-hasonlat. Mihez hasonlítható? Mikhez?

Felhők érkeznek - újabbak, már bárányos-bundás rajzolatokkal, amire azt mondja a „népi jóslat”: eső várható. Aztán tovább szállnak, marad az időpont: hány óra hány perc? Erre ki figyel? Amint arra sem, hogy az elszálló idő (a „nagy idő – Vörösmarty szótárában”) soha vissza nem tér, várni kell hát a következő fordulót.

Kevésszer felhőtlen az ég, kevésbé felhőtlen az élet. Régi latinok üzenik nyelvükön: „Post equitem sedet atra cura - A lovas mögött ül a sötét gond.” Most zordabb felhők vonulását látom. Eső-illatot érzek, csak dörgés, csattanás ne jöjjön. Az a vámos jut eszembe hirtelen - Prohászka Ottokár különös műfajú írásából, aki a közelgő viharvészttől nem félt: égő gyertyával várta, a lelkében hittel... A zoltáros énekében a mindig jelenlévő Teremtőről szól, a biztos menedékről, akibe lehet kapaszkodni. Általa az időbe, ami hozhat bármit, ha megvan a bizodalomunk, ha Istennel együtt élünk.

Tóth Sándor

hírek információk

Felvételt hirdet a 2019/2020-as tanévre a szegedi Szent Imre Szakkollégium. Elsősorban azoknak a katolikus fiataloknak a jelentkezését várják, akik valamely szegedi felsőoktatási intézmény (Szegedi Tudományegyetem, Gál Ferenc Főiskola) nappali tagozatos hallgatói, és valamely szegedi ifjúsági közösségnek tagjai kívánnak lenni és/vagy otthoni egyházközségük tevékeny tagjai. Az intézmény természetesen nyitott a testvéregyházak fiataljai felé is. Az idei tanévtől két kollégiumi tagság-típus közül választhatnak a jelentkezők: rendes szakkollégiumi tagság, illetve külső szakkollégiumi tagság között.

A felvétellel kapcsolatban +36-20/453-8173-as telefonszámon, vagy a szentimrekoli@gmail.com e-mail címen lehet érdeklődni. A szakkollégiumba minden fiatal jelentkezését szeretettel várják.

Az Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia szervezésében július 18-án, este 7 órakor a nyár esti társaskör program keretében Péterffy Gabriella tart előadást *Szemezgetés a francia keresztény művészetből* címmel. A rendezvénynek a plébánia (Újszeged, Torontál tér 4.) nagyterme ad otthont, ahová szeretettel várják az érdeklődőket.

Idén immár tizennegyedik alkalommal rendezik a Nándorfehérvári Emléknappokat Szegeden, amely az egyik legnagyobb vidéki történelmi hagyományörző rendezvénysorozat. A nemzeti emléknappá nyilvánított nagy magyar diadalra emlékezve az alsóvárosi plébánia és kultúrház támogatásával sokszínű programok lesznek a Szeged-alsóvárosi ferences kolostorban és a mellette lévő Mátyás téren. Maga a helyszín sem véletlen: a nagy múltú rendházban megfordult Kapisztrán Szent János, illetve itt vonultak dél felé az általa vezetett keresztiesek. Július 19-én, pénteken Bán Mór: Hunyadi regényciklusáról beszélget Szabó Pál és Kohári Nándor a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.); július 20-án, szombaton pedig reneszánsz családi nap lesz középkori fegyver- és hadibemutatóval, haditáborokkal, apródiskolával, táncszízzel, lovagi tornával, valamint Tűzszínházzal.

A Szegedi Dóm Látogatóközpont szeretettel hívja és várja az érdeklődőket július 20-án, szombaton a Múzeumi Éjszakára & Éjszakai Toronylátogatására. A program:

19 – 24 óráig Szerzetesi és régiós termékek ingyenes kóstolója.

20 órától 24 óráig Éjszakai toronylátogatás – a város éjszakai panorámájának megtekintése 46 méter magasból.

20 és 22 órától Szabó András festőművész éjszakai lámpafényes tárlatvezetése.

20.30-tól óránként a Dömötör-torony és Aba-Novák Vilmos freskóinak megtekintése idegenvezetés keretében.

21 és 23 órától Éjszakai lámpafényes séta az altemplom kiemelt sírhelyeihez – életutak, történetek – Hódi Nóra idegenvezető vezetésével.

Jegyárak:

Éjszakai toronylátogatás egységesen 1.000 Ft/fő

Szabó András festőművész éjszakai tárlatvezetése egységesen 1.000 Ft/fő

Éjszakai lámpafényes séta az altemplomban egységesen 1.500 Ft/fő

Dömötör-torony megtekintése idegenvezetéssel 1500 Ft/fő

További információ az info@szegedidodom.com e-mail címen, illetve a +36 20/385-5061 telefonszámon kapható.

Első alkalommal rendezik meg az Orgonák éjszakáját Magyarországon július 20-án, amikor országsszerte számos helyszínen, egyszerre szólal meg a hangszerek királynője a Filharmónia Magyarország Nonprofit Kft. szervezésében. Az eseményhez szervezőként is lehet csatlakozni, a jelentkezők nyereményjátékban is részt vesznek.

A Filharmónia Magyarország hagyományteremtő céllal rendezi meg az Orgonapont koncertsorozathoz szervesen kapcsolódó Orgonák Éjszakája elnevezésű országos zenei eseményét. A program célja, hogy felhívja a figyelmet az orgonához kapcsolódó zenei élmények kimagasló kultúraformáló erejére, valamint az, hogy értékes ismereteket közvetítsen a hangszer történelmével, működésével, építésével és jövőjével kapcsolatban.

Az orgonás ünnepen a központilag szervezett nagy koncertek mellett a Filharmónia Magyarország lehetőséget biztosít saját szervezésű, orgonához kapcsolódó események társulására is.

A hét kategóriában regisztrálható események szervező-közösségei között a Filharmónia Magyarország nyilvánosan kisorsol három értékes nyereményt.

A kategóriák között szerepel orgonakoncert, orgonabemutató, társművészetek és egy rekordkísérlet is, amelynek célja, hogy a Kovács Szilárd orgonaművész által erre az eseményre komponált művét a lehető legtöbb orgonán egyszerre szólaltassák meg július 20-án.

Jelentkezni az orgonak.ejszakaja@filharmonia.hu e-mail címen lehet. További információ a www.filharmonia.hu weboldalon található.

(Filmharmónia Magyarország)

Napközis hittantábort szervez a szeged-tarjánvárosi Szent Gellért Plébánia július 22-től augusztus 2-ig. A gyerekeket érdekes, változatos programmal várják a szervezők. A tábor lelki feltöltődést, baráti találkozásokat, sok játékot, mesét, kézműves- és kutyaterápiás foglalkozást kínál. Emellett a fiatalok ellátogatnak a Fűvészkertbe, a Vadasparkba, az alsóvárosi Tájháza, sétahajóznak a Tiszán és megnézik a Vasúttörténeti kiállítást is. A tábor az EFOP-1.3.7 támogatásával valósul meg.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Gelsey Vilmos Pedagógiai Intézete szervezésében július 23-26. között Szarvason kerül megrendezésre a „Járd végig!” program nyitó továbbképzése. A teljes projekt 36 hónapos, melynek keretében a SZEGEPI az Emberi Erőforrás Támogatáskezelő konzorciumi partnereként látja el a Kárpát-medence külhoni és hazai pedagógusainak szakmai fejlesztését. Ebben a SZEGEPI stratégiai partnere a Gál Ferenc Főiskola, így a továbbiakban a szegedi, szarvasi, gyulai és békéscsabai karok is otthont adnak a szakmai eseménysorozatnak. A pedagógusképző programok központi helyszíne Szarvason nyújtja a Pedagógiai Kar és a Főiskola Gyakorlóintézménye. A SZEGEPI a pedagógus-továbbképzési programokba több mint ezer külhoni magyar pedagógust von be Szlovéniából, Ausztriából, Szlovákiából, Romániából, Szerbiából és Horvátországból, együttműködve a határon túli pedagógus szövetségekkel.

Giampaolo di Rosa orgonaművész ad hangversenyt július 24-én, szerdán este 7 órától a Székesegyházban. Az olasz zeneszerző, zenekutató, tanár sajátos felfogásban közelíti meg a performansz és az improvizáció művészetét. A virtuóz művész műsorán Johann Sebastian Bach, Carlos Seixas, Robert Schumann művei mellett saját darabjai is hallhatók. A Dóm további orgonahangversenyének időpontjai és a koncertek műsorai a domorgona.hu világhálós oldalon olvashatók. Az alkalmakra a belépés díjtalan.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.